

## **Mustafa Yeneroğlu'nun "Adli Yıl Açılışı ve İktidarın Adalet Karnesi" Hakkında Basın Toplantısı (01.09.2025, TBMM)**

**Ekranları Başında Bizleri Takip Eden Saygıdeğer Vatandaşlarımız,**

**Çok Değerli Basın Mensupları,**

**Hepinizi saygı ve muhabbetle selamlıyorum,**

Yargı camiamız, bugün itibarıyla yeni bir adli yıla başlamış bulunuyor. Bu vesileyle hukuku sadece bir meslek değil, aynı zamanda bir vicdan meselesi olarak gören; çok zor şartlara rağmen onuru ve şerefiyle yüksek adalet bilinci içinde çalışan tüm hâkim, savcı, avukat ve adalet personelimizin yeni adli yılını kutluyorum.

Hukuk devletini tahkim edememiş bizim gibi ülkelerde adli yıl açılışları, devleti yönetenlerin kendi vicdanlarıyla yüzleştiği ve yargının gerçek durumunun bütün çıplaklığıyla ortaya konulduğu günler olmalıdır. Böyle günler boş laflarla geçirilecek günlerden değildir, olmamalıdır.

Zira milletimiz, her alanda adaletle hasrettir.

İçinde yaşadığımız şartlar aslında ne izahat ne tarif gerektiriyor. Ama iktidar mensupları gerçeklikten o kadar kopmuş vaziyette pembe tablolar çiziyorlar ki onları adalet karneleriyle yüzleştirip milletimize de bazı hatırlatmalarda bulunmak istiyorum.

Türkiye bugün, tarihinin en ağır yargı krizini yaşamaktadır.

Yargıya güven, Cumhuriyet tarihinin en düşük seviyesine inmiş durumda.

Hukuk Devleti Endeksi'ne göre Türkiye, 2024 yılında 142 ülke arasında 117. sırada yer almıştır.

Listede Honduras, Angola ve Nijer gibi daha gelişmekte sayılan ülkeler Türkiye'nin üstünde yer almakta.

Yani bu devletler bile kurumsallıkta Türkiye gibi köklü bir devletin önünde görünen devletlerdir.

Endeksin alt kategorilerinde tablo daha da çarpıcı: "Yürütme üzerindeki sınırlamalar" başlığında 142 ülke içinde 135. sırada yer alırken "Temel haklar" kategorisinde ise 142 ülke içinde 133. sıradayız.

Bu veriler, Türkiye'nin hukuk devleti iddiasından ne kadar uzaklaştığını ortaya koymakta.

Türkiye'de yargı, yürütmenin bir organı olarak çalışmakta.

Sayın Adalet Bakanı, her gün tekrarlarsa da yargı bağımsızlığı Türkiye'de hiç bu kadar zayıf olmadı.

HSK, yani Hakimler ve Savcılar Kurulu, yürütmenin uzantısı olarak görev yapmakta.

25 bin civarındaki hâkim ve savcının sadece yüzde 3'ü coğrafi hâkim teminatına sahip.

Yargıtay ve Danıştay üyeleri dışında kalan yüzde 97 civarındaki hâkim ve savcının coğrafi teminatı, yani rızası olmadan tayin edilmeme teminatı yok.

İktidarın beğenmediği kararı veren hakimler, derhal başka illere sürülmekte, hatta görev yaptığı mahkeme dahi değiştirilebilmekte.

Tayin ve terfiler, HSK vasıtasıyla iktidarın elindedir. HSK'nın kararlarına karşı yasal başvuru imkânı ve denetim yolu yok.

HSK'nın yapısı ve Adalet Bakanlığı ile yani yürütme ile olan bağları bir hukuk devletinde kabul edilebilir nitelikte değil.

Hakimler kanunlara ve vicdani kanaatlerine göre değil, Sayın Cumhurbaşkanının bilinen veya varsayılan beklentilerine göre karar vermek zorunda bırakılmakta. Savcılar özellikle siyasetçilerin muhatap olduğu birçok davada suç şüphesiyle değil, talimatla soruşturma başlatmakta.

Bugün vatandaşlarımız, “adalet” kelimesini duyduğunda “hakkın teslimi”ni değil, “gücü olanın işini gördürmesi”ni anlamakta.

### **Değerli Arkadaşlar,**

Anayasa Mahkemesi'nin açıkladığı güncel istatistikler de yargının içinde bulunduğu krizin somut bir kanıtıdır:

- Ekim 2012'den 30 Haziran 2025'e kadar bireysel başvuru sayısı 686 bin 484'e ulaşmış.
- Mahkeme önünde 113 bin 304 dosya birikmiş; bu demektir ki vatandaşların adalet beklentileri yıllarca askıda beklemekte. Benzer nüfusa sahip Almanya'nın Anayasa Mahkemesi'nde ise bu sayı 2.500'ün altında. Yani bizdeki dosya sayısı, Almanya'nın 45 katı. Hukuk devleti işleseydi, bizde de durum benzer olurdu.
- 2012'den 30 Haziran'a kadar esastan incelenen 81 bin 145 dosyanın 79 bin 565'inde Anayasa Mahkemesi tarafından hak ihlali tespit edilmiş. Yani, esastan incelenen her 100 başvurudan 98'inde vatandaşlarımızın temel hakları çiğnenmiş. Bu oran, genel olarak yargı organlarının asli görevini yerine getiremediğini göstermekte.

Başka bir kara tablo, içinde olduğumuz vahametın yalnızca iç hukukla sınırlı olmadığını gösteriyor. Bakınız, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi istatistikleri ne diyor!

- 2024 yılı itibarıyla AIHM'de 21 bin 600 dosyayla hakkında en çok başvuru yapılan ülke Türkiye.
- Türkiye, yüzde 35,8 oranıyla 47 Avrupa ülkesi arasında birinci sıradadır. Yani tek başına geri kalan 44 ülkenin toplamından daha fazla başvuru Türkiye'den gelmekte.
- Türkiye'yi izleyen Rusya ve Ukrayna'nın toplam başvurusu bile Türkiye'nin yanına yaklaşmamakta.

Bu sayılar da göstermekte ki Türkiye'de adaletin hazin durumu tüm dünyada malum ve tescilli. Bu sebeple de 'Dünya 5'ten Büyüktür' sözünün tesiri sıfır.

Adalet Bakanlığının kendi istatistikleri bile davaların sonuçlanma sürelerinin adalet duygusunu nasıl zedelediğini ortaya koymakta.

2024 yılında:

- Hukuk mahkemelerinde bir dosyanın ortalama görülme süresi 231 gün, Asliye Hukuk Mahkemelerinde 325 gün, iş davalarında 441 gün, alacak davalarında 429 gün, İcra ve İflas Dairelerinde ise 919 gün.
- İstinaf, Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi süreçleri de eklendiğinde, bir Asliye Hukuk davası ortalama 1322 günde, yani yaklaşık 4 yılda sonuçlanmakta.
- Ceza davalarında bu süre Cumhuriyet Başsavcılıklarında 154 gün, Ceza Mahkemelerinde 228 gün.

- Bölge Adliye Mahkemeleri’nde dosyalar ortalama 373 günde, Yargıtay Hukuk Dairelerinde 206 günde, Yargıtay Ceza Dairelerinde 721 günde, Anayasa Mahkemesi’nde ise 512 günde sonuçlanmakta.

### **Değerli Vatandaşlarımız,**

Yargının içinde bulunduğu vahim durumu yalnızca istatistiklerden değil, bizzat yargı mensuplarının kaleme aldığı mektuplardan da öğreniyoruz.

Hatırlayacaksınız, İstanbul Anadolu Başsavcısı İsmail Uçar, Hakimler ve Savcılar Kurulu’na gönderdiği mektupta yargı içindeki çürümeyi ve rüşvet düzenini en çıplak haliyle ortaya koymuştu.

Rüşvet karşılığında tahliyeler, para karşılığı alınan mahkeme kararları anlatıları bu ülkede kimseyi şaşırtmamakta.

Kamuoyuna yansıyan rakamları ve dile getirilen iddiaları duymuşsunuzdur:

- Tahliye kararlarının 500 bin lira ile 1 milyon euro arasında pazarlık konusu edildiği,
- Uyuşturucu baronlarının ve organize suç liderlerinin kolaylıkla serbest bırakıldığı,
- Bazı yargı mensuplarının “devletten alacağı varmış” gibi hareket ettiği iddia edilmektedir.

Para karşılığı tahliyelerin kimseyi şaşırtmadığı bir ülkede kim hukuka güvenebilir?

Uyuşturucu baronlarının, çete liderlerinin para karşılığı veya iktidara destek oldukları için serbest kaldığı bir ülkede kim ülkeye yatırım yapabilir?

İşte bu yüzden söylüyoruz: Türkiye’nin bir “temiz eller operasyonu”na ihtiyacı vardır. Yargıyı çürüten bu bataklık temizlenmeden, siyaseti de temizleyemeyiz, çeteleri de bitiremeyiz, devletteki çürümeye de son veremeyiz.

Bunun şartı ise devlet yönetiminde zihniyet değişimi!

### **Kıymetli Arkadaşlar,**

Türkiye’de bugün özellikle siyasi davalarda hangi savcının hangi dosyaya bakacağı, hangi hâkimin hangi davada görevlendirileceği iktidarın tercihlerine göre şekillenmekte.

İstanbul’da olan bitenler, herkesin gözünün önünde cereyan etmekte ve yargının iktidara hizmetinin nasıl kurumsallaşmış olduğunu ortaya koymakta.

Geçmişte Anayasa Mahkemesi kararlarını uygulamamaktan Canan Kaftancıoğlu kararına, Selahattin Demirtaş ve HDP’ye yönelik davalardan gazetecilere kesilen cezalara kadar muhalefeti ve eleştirel sesleri susturan dosyalarla özdeşleşmiş isimlerin dün de bugün de en kritik görevlere getirilmesi tesadüf değil, iktidarın yargıyı bir siyasi mühendislik aracı olarak konumlandırma iradesinin açık göstergesidir.

Nitekim 8 Ekim 2024’ten itibaren açılan soruşturmalar, bu tercihin sonuçlarını açıkça ortaya koymakta:

- Hemen 30 Ekim’de Esenyurt Belediye Başkanı Ahmet Özer’in gözüaltına alınması ve ardından “Kent Uzlaşısı” soruşturması başlatılması....
- Kent Uzlaşısı meselesi başlı başına bir siyasi mühendislik operasyonudur. Tartışmasız legal olan bir siyasi ittifakın iktidara seçim kaybettirmesi sebebiyle kriminal ilan edilip cezalandırılması bir hukuk katliamıdır.

- Gazetecilere yönelik sistematik gözaltılar, davalar ve tutuklamalar: Nuray Mert, Fatih Altaylı, İsmail Saymaz, Timur Soykan, Şirin Payzın ve daha birçok gazeteci hakkında başlatılan ve saymakla bitmeyen soruşturmalar,
- İstanbul Barosu yönetimine karşı açılan soruşturmalar,
- Ayşe Barım'dan Ümit Özdağ'a, TÜSİAD yöneticilerinden CHP İstanbul İl Başkanı Özgür Çelik'e kadar geniş bir kesimi kapsayan soruşturmalar.

Ve özellikle İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu başta olmak üzere Beylikdüzü Belediye Başkanı Mehmet Murat Çalık, Şişli Belediye Başkanı Resul Emrah Şahan gibi pek çok belediye başkanı ve yöneticisi hakkında dalga dalga yürütülen soruşturmalar, gözaltılar, görevden almalar aynı zamanda halkın da cezalandırılmasıdır.

Hele de, Gaziosmanpaşa Belediye Başkanına mal edilen, halbuki suç varsa önceki dönem Ak Partili belediye başkanının soruşturulmasını gerektiren ve neticeten Ak Parti'nin kazanamadığı belediyenin yargı marifetiyle ele geçirilmesi tam bir utançtır.

İktidar sandıkta kazanan muhalif belediye başkanlarını, yargı sopasıyla cezalandırmakta, olaylar karşısında endişe içinde muhalefetin birçok belediye başkanını da yanına çekmektedir. 2001 yılında hukuk ve huzur diye yola çıkan Ak Parti açısından da Sayın Cumhurbaşkanı'nın 'nerden nereye...' sözlerine tam manasıyla oturan ibretlik bir tablodur.

Elbette yolsuzlukla ve usulsüzlüklerle en samimi şekilde mücadele edilmesi gerektiği tartışmasıdır.

Ancak iktidar asla yolsuzlukla mücadele etmiyor:

Etseydi, muhalefete bakmadan önce aynaya bakardı.

Yolsuzluğu her alanda kurumsallaştırmış ve koruma kalkanına almış bir iktidarın yolsuzlukla mücadele etme gibi bir gündemi olabilir mi?

CHP'li belediye başkanları hakkında en ağır tedbirler uygulanırken, aynı iddialarla haklarında soruşturma izni verilen 59 AK Partili belediye başkanından kaçısı tutuklanmıştır?

Bu arada yakında bir iki göstermelik de gelebilir ha... Neden mi?

Çünkü tuz koktu!

İktidar diyor ki bendensen üstünü kapatır seni koruruz; benden değilsen ortada bir şey yoksa da buluruz bir gerekçe, canına okuruz.

Tam bir ikili devlet anlayışı.

Bir tarafta hukukun düşman hukuku edasıyla işletilmesi, diğer tarafta yargının kör ve kalkan olduğu hatta yolsuzluk yapanları özel korumaya aldığı dost hukuku.

Yargının, iktidarın siyasi rakiplerini tasfiye etmek için kullandığı bir mekanizmaya dönüştürmüş olması, elimizde kalan seçim demokrasisinin de yalnızca kâğıt üzerinde varlığını sürdürdüğünü göstermekte.

Açık olan şu ki iktidarın gerçek anlamda bir muhalefete tahammülü yok; bakmayın milli ve yerli muhalefet laflarına. Maksat karikatür muhalefet, yani öyle görünen ama asla iktidara alternatif olamayacak bir muhalefet. İktidarın arzu ettiği bu. Örneklerini merak eden varsa kuzeydoğumuzdaki devletlere baksınlar, Orta Asya'ya baksınlar.

Zaten şu anda iktidarın siyasi mühendislikle muhalefeti dizaynda toplumu ikna edemediğinin farkında. Propaganda artık kendi kitlesinde de tutmuyor.

Yeni bir ankette Türkiye'de yargı sisteminin tarafsız ve bağımsız çalıştığına inanıyor musunuz diye sorulan soruya verilen cevap ortada!

Cevap: Yüzde 75.8 hayır, yüzde 20.6 evet, 3.6'nın da fikri yok.

Yani iktidara destek verenler de yargının içler acısı halini çok iyi biliyor.

Yargının adaletsizlik, kötülük ve cezalandırma aracı olarak kullanılması geleceğimizi dahi ipotek altına almaktadır. Bu uygulamalar sebebiyle maalesef iktidar gelecek kuşaklara da kavga ve daha fazla kutuplaşmayı miras bırakacaktır.

### **Kıymetli Arkadaşlar,**

Yargının siyasallaşmasının en ağır sonuçlarından biri, tutuklamaların bir koruma tedbiri olmaktan çıkıp bir cezalandırma aracına dönüşmesidir. Oysa evrensel hukukta tutuklama, istisnai bir önlemdir; temel kural ise özgürlüktür.

Ne var ki Türkiye'de tutuklamalar, iktidarın baskı aracıdır; muhalefeti sindirmenin, eleştirel sesleri susturmanın en kolay yöntemi olarak uygulanmaktadır. Bugün gazetecilerden siyasetçilere, belediye başkanlarından sivil toplum temsilcilerine kadar çok geniş bir kesim, mahkeme kararı beklenmeksizin, aylarca hatta yıllarca özgürlüğünden mahrum olabilmektedir.

Kanser hastası Murat Çalık, sağlık durumuna rağmen hâlâ cezaevinde. Hukuk, “konutu terk etmeme” gibi adli kontrol tedbirlerini düzenlemişken; kaçma, delil karartma veya tanıklara baskı ihtimali olmayan bir kişinin cezaevinde tutulması, kanuna da vicdana da aykırı.

Yapılanın adaletle alakası yoktur, uygulama diz çöktürme projesidir.

İktidar istiyor ki gerektiği zaman ne kadar vicdansız ve merhametsiz olduğu görülsün ve ders çıkartılsın!

Aynı şekilde Ayşe Barım'ın tutukluluğu, yaşamını hiçe sayan bir tabloya dönüşmüştür. Bu durum artık sadece bir hukuk sorunu değil, iktidarın vicdan sorunu haline gelmiştir.

Resmi veriler, bu keyfiyetin boyutunu gözler önüne sermekte:

1 Ağustos 2025 itibarıyla cezaevlerinde toplam 413.780 kişi bulunmakta. Bunların 57.503'ü tutuklu.

Avrupa'nın en ağır tutukluluk pratiği bizde. Türkiye, nüfus oranına göre Avrupa'da en fazla tutukluya sahip ülke. Almanya'da 60 bin, Fransa'da 72 bin, Polonya'da 71 bin, İngiltere'de 90 bin kişi cezaevinde olmasına rağmen, Türkiye'de neredeyse sadece tutuklu sayısı bu kadar.

Bu noktada sorun, kanunların evrensel standartlara aykırı olmasında değil; siyasallaşmış yargının uygulamalarında. Ceza Muhakemesi Kanunu, adli kontrol başlığı altında 12 farklı seçenek sunmakta. Hakimler, tutuklama kararı verirken niçin bu tedbirleri uygulamadıklarını gerekçelendirmek zorunda. Ancak pratikte bu yükümlülük hiçe sayılmakta, tutuklama neredeyse otomatik bir refleks haline gelmekte.

Bunun nedenlerini sorguladığımızda, Türkiye’deki yargı pratiğinin tarihsel bir “tutuklama geleneği”nden beslendiğini görüyoruz. Eski Adalet Bakanı Abdülhamit Gül dahi 2019’da “Tutuklamayı infaz gibi gören uygulamalar asla kabul edilemez, aslolan özgürlüktür” demek zorunda kalmıştı. Ancak aradan geçen yıllarda hiçbir değişiklik olmadı, tam aksine keyfilik arttı.

Bugün geline nokta, Venedik Komisyonu’nun da tespit ettiği üzere, Hâkimler ve Savcılar Kurulu’nun siyasi iradenin kontrolüne alınması, tutuklama kararlarını da iktidarın doğrudan etki alanına sokmuştur. Dolayısıyla artık kimlerin serbest kalacağına, kimlerin cezaevinde tutulacağına hukuk değil, iktidar karar vermekte.

### **Değerli Vatandaşlarımız,**

Türkiye’de en yüksek yargı organlarının kararları yıllardır sistematik biçimde yok sayılmakta.

Osman Kavala, Selahattin Demirtaş, Can Atalay ve Yüksel Yalçınkaya kararı ve daha niceleri...

Anayasa Mahkemesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi hak ihlali tespit etmesine, derhal serbest bırakılmaları ve beraat etmeleri gerektiği belirtilmesine rağmen, iktidar bu kararları uygulamamakta ısrar etmekte.

En çarpıcı örnek, milletvekili seçilmesine rağmen hâlâ cezaevinde tutulan Can Atalay dosyası. AYM, Atalay’ın seçilme ve siyasi faaliyette bulunma hakkının ihlal edildiğine hükmetmiş, tahliyesini istemiştir. Ancak yerel mahkeme bu kararı tanımamış, Yargıtay ise açıkça Anayasa’ya aykırı biçimde AYM’yi “yetkisini aşmakla” suçlamıştır. Bu durum, yürürlükteki anayasal düzenin Yargıtay eliyle askıya alınması anlamına gelmekte. Ancak kimin umurunda....

Benzer şekilde, silahlı terör örgütü yargılamalarından doğan büyük hukuksuzluklara dikkat çeken ve acil tedbir alınması gerektiğini söyleyen Yalçınkaya kararı. AİHM tarafından Türkiye’deki hak ihlalleri ile ilgili verilen en kapsamlı kararlarından. Ancak iktidar bu kararı da uygulamamakta, on binlerce vatandaşın haklarını gasp etmektedir.

Yine, yakın dönemde Anayasa Mahkemesi Tayfun Kahraman hakkında önemli bir karar vermiştir. Dilerim ki bu karar bir an önce yazılır ve gereği yerine getirilir.

Verilen bu kararın gerekçesi ile yakından ilgili olarak Osman Kavala suçsuz bir biçimde tam olarak 2862 gündür cezaevinde tutulmakta.

Kendi ifadesiyle “*Siyasi yargılamaların ve cezalandırmaların görüldüğü anti-demokratik rejimlerde insan haysiyeti vahim şekilde ihlal ediliyor. Bununla birlikte, bu saldırılar bireyin öz haysiyetini yok edemiyor; ağır şartlarda dahi haysiyet, baskı ve eziyete karşı direnme gücü sağlıyor.*”

Kavala’nın bu sözleri, hukuksuzluğun ve keyfiliğin kişilerin en temel varoluşsal değerlerini de hedef aldığını gösteriyor.

Dolayısıyla sorulması gereken soru açıktır, kanunların araçsallaştırıldığı, yargı kararlarının uygulanmadığı bir ülkede vatandaş hakkını nasıl arayacak, haysiyetini nasıl koruyacaktır?

### **Değerli Arkadaşlar,**

Türkiye’de cezaevleri, en ağır hak ihlallerinin yaşandığı yerlerden biridir. Avrupa Konseyi’nin 2024 Ceza İstatistikleri Raporu’na göre, Türkiye 100 bin kişiye düşen 356 mahpus oranıyla Avrupa’da açık ara ilk sırada yer almakta. Raporda ayrıca 2005–2024 döneminde Türkiye’de mahpus sayısının yüzde 369 oranında arttığı belirtilmekte.

Nüfusu Türkiye’ye yakın olan Almanya’nın toplam cezaevi nüfusu, Türkiye’de yalnızca “tutuklu” statüsünde bulunanların sayısına eşittir.

Adalet Bakanlığı verileri bu tabloyu doğrulamaktadır: 1 Ağustos 2025 itibarıyla kapasitesi 304 bin 964 olan 402 cezaevlerinde 413 bin 780 kişi kalmakta., Cezaevleri fiilen yüzde 140 oranında dolu.

10. Yargı Paketi’nin “cezaevlerini boşaltacağı” beklentisi de boşa çıktı. Haziran ayında yürürlüğe giren paketle yaklaşık 20 bin mahpusun tahliyesi sağlanmış olsa da yalnızca birkaç ay içinde cezaevi nüfusu yeniden 413 bini aşmıştır. Bu tablo, yıllardır süren “doldur–boşalt–doldur” kısır döngüsünün artık bir sonuç vermediğini göstermekte.

Türkiye’nin neden bu kadar çok mahpus ürettiği, neden cezaevlerinde on binlerce tutuklu, hasta, kadın ve çocuk bulunduğu sorularına yanıt aranmadıkça, “yargı paketleri” yalnızca günü kurtarma veya göz boyama çabaları olmaktan öteye geçemeyecektir.

Cezaevlerindeki kalabalık, sağlık ihlalleri ve ölümler münferit değil, yapısal bir soruna işaret etmekte. Bu koşullar altında mahpusların yaşam hakkı, sağlık hakkı ve en temel insani ihtiyaçları dahi sistematik biçimde ihlal edilmekte.

Adalet Bakanlığı verilerine göre yalnızca 2024 yılında 68 mahpus intihar ederek yaşamına son vermiş. Bu rakam, cezaevlerinin mahpuslar için nasıl bir çaresizlik ve umutsuzluk alanına dönüştüğünü göstermekte.

Sağlık hakkı konusunda yaşanan ihlaller daha da üzücü. Manisa Alaşehir Cezaevi’nde 43 derece sıcaklıkta tek kişilik nezarete konulan Hüseyin Parlak, defalarca bayılmasına rağmen aynı hücreye geri gönderilmiş; koğuşa alınmasının ardından ikinci kez düşerek ağır şekilde yaralanmış ve dokuz günlük yoğun bakım sürecinin sonunda yaşamını yitirmiştir. Bu ölüm, cezaevi yönetimlerinin ihmallerinin sıradan bir vaka haline geldiğini gözler önüne sermektedir.

Benzer şekilde, tutuklu kadınlar ve çocuklar da bu ihlallerin merkezindedir. 2 Temmuz’da tutuklanıp Edirne L Tipi Cezaevi’ne gönderilen 8 aylık hamile din kültürü öğretmeni Merve Zayım, doğumuna sayılı günler kala defalarca tahliye talebinde bulunmasına rağmen beş kez reddedilmiş, doğum sonrası tekrar 20 saate yakın suların kesik olduğu Edirne Cezaevine gönderilmiştir.

Merve hanım ve oğlu, yoğun tepkiler sonrası çok şükür ki geçtiğimiz günlerde tahliye edilmiştir.

### **Değerli Arkadaşlar,**

#### **Aziz milletim,**

Türkiye’nin bu noktaya nasıl geldiğine hep birlikte şahitlik ettik. Cumhurbaşkanı kendisini Anayasa’ya bağlı görmemesi, hukuk devletine tabi olmaması, norm var deyince gülüp geçmesi ve

bu yaptıkları karşısında sadece alkış bulması sürecinde yargı bağımsızlığının ve denge-denetim sisteminin fiilen ortadan kaldırılması, liyakat yerine sadakatın esas alınması bizi bu duruma getirdi.

Dün yargı üzerindeki askeri vesayetten elbette rahatsızdık, fakat bugün Cumhurbaşkanı bizzat daha vahim bir vesayet mekanizması kurmuştur. Bu vesayet anlayışı sonlandırılmadıkça, yargı bağımsız ve tarafsız olmadıkça adalet dağıtması mümkün değildir.

“Adalet mülkün temelidir” diyoruz, ancak ülkemizde adaletin olmamasından daha kötüsü, adaletin varmış gibi yapılmasıdır. Bu sahte adalet görüntüsü, hukuksuzlukların artırılarak sürdürülmesini desteklemektedir.

Bugün yapılacak açıklamalarda, Sayın Cumhurbaşkanı ve Adalet Bakanı'nın cezaevlerinin ve adalet saraylarının ihtişamıyla övünmesi, milletin adalete olan susamışlığıyla alay etmektir. Millet büyük gösterişli binalara değil, adalete susamış durumdadır.

Üzülerek söylüyorum ki sizin adaletiniz hakkı haykırdığı için İmam-ı Azam Ebu Hanife'yi işkenceye tabi tutan Halife Mansur'un adaletine benzemektedir.

Buradan Sayın Cumhurbaşkanına seslenmek istiyorum;

*“Adaletin aynı zamanda toplumun huzur ve barışının teminatı olduğunu”* söylüyorsunuz. Çok güzel. Peki bu sözünüzün gereğini yerine getirmek için ne yapıyorsunuz? Adaleti yok ederek toplumun huzur ve barışına kastetmiş olduğunuzu görmüyor musunuz? Size bugüne kadar destek verenleri de artık endişelendiren bir sürece girdiğinizi nasıl görmezsiniz?

Bugün insanlar size itiraz edemiyorlarsa bu sevgilerinden değil, kaygılarından. Nasıl olsa ciddiye alınmaz, bir de makamdan mevkiden oluruz kaygısı. Elbette daha ötesi de var; hain ilan edilmek, FETÖ'cü yaftası yemek gibi.

Öte yandan, adaletle birlikte çoğulculukla, özgürlüklerle ve ötekine saygıyla bir toplum huzura kavuşabilir. Oysa siz, kendinizden olmayan herkesi yargı sopasıyla tehdit ediyorsunuz.

Bu keyfilik yalnızca bireylerin özgürlüğünü değil, ekonomiden siyasete, toplumsal barıştan uluslararası itibarımıza kadar her alanda ağır bir yıkıma yol açmakta, bunu nasıl görmezsiniz!

### **Sayın Cumhurbaşkanı,**

Hukuk devleti sizin devamlı kullandığınız gibi salt bir slogan, bir söylem değil, her an kendini ispat etmekle mükellef bir uygulamadır!

İnsanlık tarihini okuyanlar, tüm güçlerin tek elde toplandığı düzenin tiranlaşmaya ve devlet ve toplum için felakete yol açtığını bilirler.

Bu sebeple halkın egemenliğine dayanan modern Cumhuriyet fikrinin temel esası şahıs ve talimat devleti değil, kanun ve hukuk devleti olarak tasarlanmıştır. Bunun gereği de yürütmenin, yani sizin gücünüzü kısıtlayacak ve yaptıklarınızı denetleyecek ve sizi hukuka tabi kılacak şahsiyetli kurum ve kurullardır.

Maalesef size devlet gücünü tek elde toplatma fikrini aşıl原因anlar ne size ne de ülkeye iyilik yapmadılar.

### **Sayın Cumhurbaşkanı,**

Hukuk devletinin olmadığı yerde demokrasi yok, halkın egemenliği yok, temel hakların geçerliliği yoktur; demokrasi yoksa güven de yok, güven yoksa yatırım, refah ve toplumsal barış da olmaz.



Bugün Türkiye'nin içine sürüklendiği derin kriz, adalet sisteminin yeniden yapılandırılması ile ancak çözülebilir.

Peygamber Efendimiz'in bir sözü, içinde bulunduğumuz durumu çok iyi özetliyor: “Sizden önceki milletleri helak eden nokta şudur: Aralarında kuvvetli birisi hırsızlık yaptığı zaman hukuku bırakırlar, zayıf birisi hırsızlık yaptığı zaman hukuku tatbik ederlerdi.”

Ne yazık ki iktidar partisi ilk on yılının aksine bugün kendinden olanı kuvvetli kılan, onu hukuktan koruyan ancak kendinden olmayana düşman hukuku uygulayan ve zayıfa zulmeden bir halde ilk on yılda yaptığı iyilikleri de bizzat ortadan kaldırma çabasındadır.

Bu çıkmaz yoldan bir an evvel Ak Parti'nin kuruluş felsefesine, yani anayasal devlete dönülmelidir!

Son sözüm ülkemizin hukukçularınadır. Adalet, kutup yıldızı gibidir; er ya da geç doğruyu gösterir. Tarihin sayfalarında, iktidarın kötülüklerini görmezden gelen, haksız güce biat etmiş hukukçular olarak mı, yoksa vicdanlarıyla kötülüklere, zorbalıklara karşı mücadele eden sorumlu hukukçular olarak mı anılmak istediğinize karar verin.

Adil olmak ve hukuka uymak, hepimizin en önemli sorumluluğudur. Bu hukuksuzluk düzenini, hep birlikte her alanda ve her seviyede, bilinçli, sorumlu ve gerçekleri söylemekten korkmayan vatandaşlarımızla ve hukukçularla değiştirip, hukuku ve adaleti yeniden tesis edeceğimize ve herkese huzur veren bir yurt olarak ülkemizi geliştirebileceğimize yürekten inanmak istiyorum.

**Hepinize iyi günler diliyorum.**